

Scénář – Vera Martinů

Paní Věra Martinů, rozená Zamrzlová se narodila 9. listopadu 1943

„Narodila jsem se v Načeradci, v Podblanickém kraji.“ (0:35 – 0:42)

První roky jejího dětství poznamenala válka. Toto období sama označuje za „kruté“. Její maminka, vdova se třemi dětmi musela na prvním místě obstarat obživu, a to znamenalo provoz rodinného podniku. Na péči o děti mnohdy neměla čas.

„Každý den mě maminka posadila na nočník, plechový, a já jsem tam celý dopoledne musela čekat, až maminka přijde z obchodu, aby mi dala najíst, napít.“ (2:53 – 3:07)

Nebyly to jediné starosti, které trápily rodinu pamětnice. Po několika incidentech s okupační armádou se její strýc, Jaroslav Polívka, tajemník v Načeradci, zapojil do místní odbojové skupiny Petra Raimana. Na sklonku války byl, spolu s dalšími členy skupiny zatčen a uvězněn v koncentračním táboře v Terezíně.

„Strejda přišel po válce domů a měl tyfus, potom v Kladrubech zemřel.“ (8:03 – 8:11)

V samotném Načeradci bylo osvobození dramatické. Události z 8. května 1945 probíhaly téměř před okny pamětnice, ale nic z toho nezůstalo v paměti dvouletého dítěte.

„Maminka vyprávěla, že když šly vojska od Brna, že to bylo něco strašného, že to byly tak strašné rány, jak házely ty bomby, dodneška tam jsou ještě jámy“ (2:14 – 2:26)

Po válce nastoupila v necelých šesti letech do školy, pak vystudovala pedagogiku pro mateřské školy v Berouně. Práce s dětmi ji bavila celý život.

„Šla jsem učit ještě mi nebylo celých sedmnáct let. Za Kralupy, do takové vesnice, do Dřínova“ (5:03 – 5:13)

Kromě své profese se věnovala rodině. Má dva syny a čtyři vnoučata. Mile ji překvapilo že si vnučka vzpoměla na její vyprávění. Celý život přistupovala k životu aktivně, studovala na jedenácti univerzitách Třetího věku a cvičila jógu.

„Mladý generaci bych vzkázala, aby si vážili míru, aby překonali tenhle nešťastný covid ve zdraví. A taky bych si přála, aby měli hodně lásky, jak doma, tak mezi sebou“ (9:24 – 9:45)